

PARRAKAS BULBO

Bulbophyllum lasiochilum

Kuvaus

Laji lasketaan pieniin bulbophyllumeihin, aivan miniatyyri se ei kuitenkaan ole. Soikea varsimukula on 2-senttinen ja siihen kasvava kiiltäväpintainen, kirkkaan vihreä lehti 3–5 senttiä pitkä. Varsimukulat kasvavat 4 sentin välein. Kukkinen on kookas, noin 5 senttiä ylhäältä alas mitattuna. Hento kukintovarsi lähtee varsimukulan tyveltä, mutta jaksaa kannattaa kukkaa lehtien yläpuolella. Kukinta osuu myöhäissyksyyn, kosteamman kasvukauden lopulle.

Kukan väriyty vaihtelee, oma kasvini on väriskaalan keskivaiheilta. Pohjaväri voi olla lähes valkoinen tai aivan keltainen, jopa kellanruskea tai hyvin tumma. Pilkkujen koko ja määrä vaihtelevat. Kukka ei tuoksu, mutta keltakukkaisen sanotaan tuoksuvan voimakkaasti mansikalle. Lajin pölyttäjinä toimivat pienet kärpäset.

Kasvatus

*Bulbophyllum lasiochilum*in kasvualue ulottuu nykyisen Myanmarin eteläosista Malesian niemimaalle, jossa on lämmintä ja kosteaa läpi vuoden. Marraskuusta helmikuulle on kuivempaa, muina aikoina sataa runsaasti. Kasvatuksessa tällä ei ole kovin suurta merkitystä, sillä tämäkään bulbophyllum ei kestä seisovaa märkyyttä, joten kastelu pitää sopeuttaa käytetyn istutustavan mukaan. Matalaan ja laakeaan ruukkuun kaarnan, hiilen ja kookospalohen sekaan istutetun kasvin kastelu on tarkempaa. Palikalle istutettuna sammal ei saa täysin kuivua, vaikka sitä pidetään talvella kuivempana.

Valon määrästä on ristiriitaista tietoa. Useimmiten bulbophyllumit kasvavat hämärässä, mutta ainakin tämä laji vaatii kukkiakseen valoa kohtuullisesti. Oikea määrä selviää kokeilemalla.

Oman kasvini ostin vuosia sitten Hans Christiansenilta. GreenMixistä siirsin sen palikalle ohuen sammalkerroksen sekaan. Aluksi kasvu oli kituliasta, mutta lopulta kasvi sopeutui. Se on viihtynyt pohjoisikkunan edessä olevassa lasikossa, jossa on tavanomaiset loisteputket. Päivisin lämpö on 25 astetta, öisin viilenee alle 20 asteen. Ilmankosteus on 60–70 prosenttia. Kastelen palikalla olevan sammaleen märeksi suihkupullolla kerran viikossa ja kerran kuukaudessa pyrin hoitamaan lasikon kasvit tarkemmin.

Teksti ja kuva OILI PENTINSAARI

Siirtomaavallan aikaisen Burman Intian valtameren laskevien jokien suistossa sijaitsevassa Moulmeinissa lähetystyössä ollut Charles Samuel Pollock Parish ihastui orkideoihin ja lähetti niitä Eurooppaan tunnistettaviksi ja edelleen kasvatettaviksi. Hän myös dokumentoi Moulmeinin ympäristöstä löytämiään orkideoita piirtäen ja maalaten vuosina 1856–1874. Tarkkoine piirroskuvineen työt

olivat yksityiskohtaisia, jopa niin, että H.G. Reichenbach kuvasi niistä siihen asti tuntemattomat lajit nimeten Parishin toiseksi auktoriksi (C.S.P. Parish & Rchb. f.).

Uusien lajien joukossa oli *Bulbophyllum lasiochilum*, jonka Reichenbach kuvasi 1874 julkaisussa *Transactions of the Linnean Society of London*. Laji sai nimensä erikoisen huulirakenteensa johdosta (lat. *lasio* = pöröinen, karvainen, *chilus* = huuli).